

10.

Бледний месецъ кротко грей  
и лучи вълшебни лей

надъ планинските вършини,  
надъ заглъхнали долини.

Сънний миръ сънь осени . . .  
Само будните вълни,

въ тъмното море немирно,  
се премятатъ беззапирно.

И унесени, въ захласъ  
нещо шепнатъ съ тъменъ гласъ, —

дали сага съкровенна? . . .

И заспалата вселенна,

каточели въ трепетъ плахъ,  
слуша, дано схванетъ въ тяхъ

нейде някой ревъ далеченъ —  
екъ отъ хаоса предвеченъ.